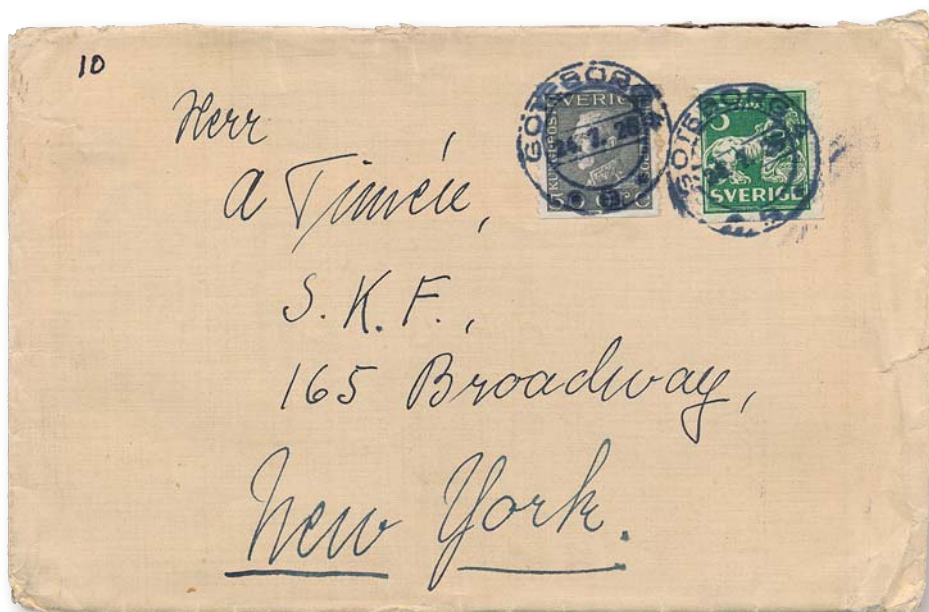

Ett aldrig falnande intresse!

Då jag bodde i USA med mina föräldrar i tre år, vidgades mitt intresse från att samla enbart Sverige, till att även samla USA. Det här brevet kombinerade mina två samlarområden.

FÖRSTA PRIS
i Nordisk Filatelis
Berättartävling

av Margareta Östberg

Kastanjer och tomflaskor bidrog i skolåldern till att finansiera mina frimärksinköp och vidmakthålla mitt intresse för hobbyn – som mina föräldrar trodde var en övergående fluga. Men det har hållit genom hela livet!

Anledningen till mitt intresse för filateli, var att någon en dag hade med sig en låda med frimärken till skolan och ville byta med klasskamraterna. Men ingen av oss hade något att byta med, så det fick vi vänta med några dagar. När jag kom hem berättade jag om detta.

I samma veva hade min far på en auktion i Stockholm ropat in ett litet album med svenska frimärken. "Här har du något att byta med", sade han och gav mig albumet. Men när jag bläddrade genom det såg jag en massa frimärken som jag inte kände igen, och tyckte att jag skulle spara dem.

Jag fick istället tag på en del andra vanliga märken som satt på kuvert, som jag kunde byta med. Och albumet fick ligga i en låda tills jag kunde få reda på vad det var för några frimärken i det.

Det blev jul och i julklapp fick jag ett album i vilket jag kunde sätta in frimärken från

hela världen, och det var lite av en missräkning, för jag ville bara samla Sverige.

Föräldrarna förstod att jag var besviken över att jag hade fått ett hela världenalbum, men de trodde inte att jag skulle fortsätta med frimärken särskilt länge.

Pappa hade av en arbetskamrat blivit tipsad om att det låg en frimärksaffär på Karlavägen i Stockholm, dit jag kunde gå för att lära mig lite mer om frimärken. För mitt intresse höll i sig!

Men det började kosta en hel del, och veckopengen som skulle täcka även andra saker, räckte inte till. Jag hade emellertid hört att Skansen behövde kastanjer som foder till sina djur, och jag kände till ett ställe på Östermalm där det fanns kastanjetråd. Så dit cyklade jag tidigt på morgonen innan skolan började. Hade det blåst mycket på natten låg det många kastanjer på gatan.

Jag fick på så sätt ihop en hel del pengar, och kunde cykla till frimärksaffären för att köpa de märken jag ville ha. Det var så roligt att kunna sätta in sina nyförvärv i albumet!

Det var mycket jobb med att plocka kastanjer, men samtidigt rätt så roligt. Skansen betalade emellertid inte mer än åtta öre per kilo.

En bättre inkomstkälla var att sälja tomflaskor till Systembolaget. Man fick 10 öre styck. I huset där jag bodde fanns en familj som drack ganska mycket. Kvällen innan soprummet i huset skulle tömmas, hörde jag när de åkte ner med hissen med sina tomflaskor. Därefter rusade jag ner dit och kunde få ihop en kasse eller två med flaskor. Dessa inkomster omsatte jag sedan till frimärken i slutet av veckan.

Tre år i USA

En dag berättade mina föräldrar att vi skulle flytta till USA på tre år. Anledningen var att min far var officer i flottan, och han hade blivit förflyttad. Det var faktiskt inte första gången

Här på Ronnebygatan i Karlskrona bodde jag mina två första år, varefter vi flyttade till Stockholm. Kortet ingår i min vykortssamling, som jag startat på äldre dagar.

vi bodde utomlands, för under åren 1942–43 bodde vi i Berlin.

Jag fick tre små kartonger till att packa ner de saker som skulle bli kvar i Sverige. Men jag hade samlat på mig massor av ting så de kartongerna förlög inte särskilt långt. Jag fick

ge bort en hel del till släktingar och vänner.

Bland annat hade jag samlat fruktomslag. I början av 1950-talet var apelsiner och andra frukter inslagna i fint silkespapper med vackra tryck. Jag hade omkring 200 olika såda- ➔

I Stockholm bodde vår familj i ett par omgångar, och från Karlskrona hamnade vi i en lägenhet på Valhallavägen. Där bodde vi tills jag var sex år, då vi flyttade till Berlin mitt under kriget, och som vi efter två år lämnade 1943, då bombarna föll alltför ofta. Kortet nedan är från Vallhallavägen.

Ett intressant förstaflygbrev som först postats ombord på färjan Trelleborg-Sassnitz, för att sedan flygas med KLM till Houston, Texas. Ytterligare ett brev som kombinerade mina samlarområden.

na, som tog en hel liten låda i anspråk, så dem fick jag tråkigt nog ge bort.

Dessutom hade jag börjat samla danska postfriska märken, men dessa tog jag däremot med mig till USA. Tråkigt nog visste jag inte att luftfuktigheten där vi skulle bo, var så hög att gummerringen på märkena löstes upp. Så några postfriska danska frimärken hade jag inte när jag kom tillbaka till Sverige!

I frimärksaffären på Karlavägen hade de frågat mig om

jag kunde sända hem alla nya frimärken som gavs ut i USA, både postfriskt och stämplat, så skulle vi göra upp när jag kom hem igen. Och det gjorde jag så gott jag kunde. Men innerst inne trodde de nog i affären att jag skulle tappa intresset efter en tid, så de blev senare glatt överraskade när jag kom hem.

Nu hade mina samlingar utökats med amerikanska frimärken, och jag fick så småningom flera bytesvänner i staterna.

Min mamma hade vid det laget förstått att mitt frimärks-

intresse var seriöst, och jag önskade mig alltid frimärken i julklapp eller som födelsedagspresent. Hon kände också en familj vars granne var frimärkssamlare. Vi började byta frimärken med varandra, och jag fick en hel del bra märken, bland annat sådana med "grill". Jag visste inte riktigt vad det var för något, och det tog ett bra tag innan jag fick reda på det.

Så trevligt man har med frimärken! Jag har haft många byteskontakter lite varstans, bland annat tre stycken i USA, som nu alla är borta. Men det var lätt att få tag på nya som ville byta.

Alla har olika sätt att samla och byta på. Själv har jag samlat både nytt och gammalt, och postfriskt och stämplat.

Åter till Sverige

När jag äntligen fick höra att vi skulle flytta hem igen, blev det inte till Stockholm, utan till min stora besvikelse Göteborg. Men den här gången fick jag i alla fall fler kartonger att packa ner mina saker i, och fick med mig det mesta hem till Sverige.

I Göteborg bodde vi i stadsdelen Nya Varvet, långt från centrum, och med en otäck allé som skulle passeras innan man kom in på området. Om några flottister gick av ett fartyg, brukade jag gå tillsammans med dem för att inte gå ensam, fast jag hade fått veta att det skulle man inte. Jag kommer ihåg att några av dem inte var särskilt vänliga och sade både det ena och andra till mig.

Jag minns speciellt en flottist som var något av en mobbare, och fruktad av många av de kvinnor som bodde i området. En gång då vi var inbjudna till fest på ett fartyg, frågade en av de kvinnliga gästerna vars man då var i Karlskrona, om hon kunde slå följe med oss. När vi kom ombord stod mobbaren på däck! Jag hade emellertid mina metoder att behandla sådana människor.

Medlem i frimärksklubb

Så fort jag hade möjlighet för

Samlar man USA måste man naturligtvis ha med dessa märken! Kuvertet är försett med två stämplat, dels en daterad 20 juli 1969 när Apollo 11:s månlandare "Eagle" tog mark i Stillhetens hav på månen, dels en daterad den 9 september 1969, då frimärkena gavs ut.

jag upp till Stockholm och hälsade på släkt och vänner, samt besökte frimärksaffären där jag mottogs med öppna armar, och vi gjorde upp våra affärer. Senare flyttade vi också till Stockholm.

Mammas bror bodde också här och var frimärkssamlare, och eftersom jag fortfarande visade att mitt frimärksintresse höll i sig, fick jag se på hans Islandssamling. Han föreslog då att jag skulle bli medlem i en frimärksklubb.

Tillsammans med hans sväger besökte vi en klubb som jag nu inte minns namnet på, och i vilken jag blev medlem.

Vi var även på Postmuseum en gång i veckan, och vissa dagar en ibland på Fältöversten där filatelister träffades.

Missöden med hundar!

En dag fick jag höra att minfartyget Älvsnabben skulle ut på en av sina långresor. Jag frågade därför pappa om han kunde ordna vykort från alla ställen som fartyget besökte, för jag hade tänkt göra en samling baserad på resan. Det gjorde han, men tyvärr blev det inte någon samling. Den hund jag då hade fick tag på korten och tuggade sönder alla utom tre!

Efter detta missöde lade jag frimärkena på hyllan, gifte mig och flyttade ner till Skåne. Där återupptog jag mitt samlande, och kom i kontakt med flera bytestvänner.

Jag köpte på mig brevklipp och tvättade frimärken mest varje dag. Märkena lade jag till tork på gamla tidningar. En gång var jag lite slarvig och ena hörnet på tidningen hängde ner från diskbänken. Den labrador jag då hade fann tidningen intressant, och bet tag i den och började springa runt i lägenheten. Tidningen fladdrade vilt och de blöta frimärkena föll ut överallt!

Det blev den här gången en betydligt roligare hundhistoria än förra gången, och när en bytestvän i Södertälje fick höra den, tyckte han att jag istället skulle skaffa mig en torkappa-

Två gånger har mina hundar ställt till det för mig. En tuggade sönder större delen av en vykortssamling, och en annan – en labrador, som på vykortet – strödde frimärken över hela lägenheten!

rat som man torkar foton i. När jag var gift hade jag själv använt mig av en sådan när jag höll på med fotografering. Min dåvarande sambo kände någon i Varberg som hade en torkapparat, och den bytte jag till mig mot en gammal kamera.

Nu blev det lätt att tvätta och torka frimärken! Tack vare Roland i Södertälje, som nu tyvärr är borta. Han och hans Inga var nere hos mig i Lund ett flertal gånger, och även på vårt sommarställe i Nösslinge, och vi hade mycket trevligt tillsammans.

Han föreslog en gång att vi skulle köra till Skärholmen för att sälja frimärken, vilket vi gjorde ett par gånger. Det blev inte så mycket i förtjänst, men det var roligt om det gick jämt upp.

Vykort lättare för olydiga fingrar!

En gång mötte jag Kjell Elwing i Göteborg för att köpa klipp. När vi sedan sågs 15–20 år senare, kom han fortfarande ihåg mig, och även att vi åkte i en ljusblå Volvo Duett.

Tiden rinner iväg och jag har nu bott i huset i 52 år, och sysslat mest med frimärken, men även börjat med vykort, tack va-

re vykortsspecialisten Veronica Dånäs. Det är lättare att hantera vykort än frimärken, nu när man har fingrar som inte riktigt lyder.

Besök av tjuvar!

Förra året hade jag oturen att få besök av tjuvar! De visste precis var de skulle leta, så mina lådor med frimärken på vinden är borta, likaså de i garderoben. De trodde kanske att jag inte skulle märka att frimärkena var borta, för de hade satt tillbaka lådorna på sin plats i garderoben men tagit det mesta av innehållet. De trodde förmodligen att jag var så gammal att jag inte själv visste vad jag hade, men där tog de fel. Visserligen kan jag inte komma ihåg exakt vad som fanns på vinden, men vad som fanns i garderoben hade jag koll på!

Vykorten tog tjuvarna av någon anledning inte med sig. Nu har jag försökt komma över stölden.

Avslutningsvis vill jag passa på att tacka alla som har hjälpt mig att bära in och ut lådor när jag har deltagit på samlarmässor. Mässor är nog det roligaste jag vet, men måste nog trappa ner lite på deltagandet framöver. □